

ตอนที่ 2

การเป็นศาสนดา

13. คำสอนเรื่อง การเป็นศาสนดา

เราเชื่อว่าการเป็นศาสนดานั้นเป็นหน้าที่ของพระเจ้าและเป็นหน้าที่การเผยแผ่ที่มาจากพระองค์ พระองค์ทรงแต่งตั้งหน้าที่นี้ให้แก่บุคคลที่พระองค์ทรงเลือกจากบรรดาบ่าวที่ดีของพระองค์ จากบรรดาผู้ที่ดีเลิศในหมู่มนุษย์ พระองค์ทรงส่งเขาเหล่านั้นมายังมนุษยชาติเพื่อให้เป็นผู้นำในสิ่งที่ประโยชน์ต่อพวกเขา และสิ่งที่ให้ประโยชน์ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า เพื่อให้พวกเขาบริสุทธิ์จากศีลธรรมที่เสื่อมทรามและจากกิจกรรมที่ชั่วร้ายและจากประเพณีที่มีอันตราย และเพื่อสั่งสอนประชาชนให้มีความฉลาดและมีความรู้ รวมทั้งแนะแนวทางไปสู่ความสุขและความดีงาม จนกระทั่งพวกเขาสามารถบรรลุถึงความเป็นมนุษย์อันสมบูรณ์และถึงซึ่งตำแหน่งสูงสุดแห่งโลกทั้งสองคือโลกนี้และโลกหน้า

เราเชื่อว่าคุณภาพปราณี (ลุดฟี) ของพระองค์ คือการที่พระองค์ทรงส่งทูตของพระองค์มายังบรรดาบ่าวของพระองค์เพื่อนำทางพวกเขาเพื่อปฏิบัติงานสังคมและเพื่อเป็นสื่อกลางระหว่างพระองค์กับบรรดาบ่าวของพระองค์ เพราะว่าเราเชื่อว่าคุณภาพอัลลอฮ์ (ช.บ.) ไม่ทรงยอมให้มนุษย์แต่งตั้งบุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นศาสนดา ความจริงแล้วองค์อัลลอฮ์ (ช.บ.) องค์เดียวเท่านั้นที่จะเลือกและแต่งตั้งมนุษย์คนใดคนหนึ่งเป็นศาสนดา ดังมีกล่าวไว้ในอัล กุรอานว่า

اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ

“อัลลอฮ์ทรงรู้ดีที่สุดว่า จะแต่งตั้งใครเป็นทูตของพระองค์” (6:124)
 ผลที่ตามมาก็คือ ประชาชนไม่มีสิทธิ์ที่จะโต้แย้งกับบุคคลที่พระองค์ทรง
 ส่งมาเป็นผู้นำทาง ผู้นำชาวดีและเป็นผู้ตักเตือนถึงสิ่งที่จะมีมาในภายหน้า
 และไม่มีสิทธิ์โต้แย้งในสิ่งที่พระศาสนานำมา เช่น บัญญัติและกฎหมาย
 ทางศาสนาและแบบฉบับของพระศาสดา เป็นต้น

14. การเป็นศาสดาคือความเมตตาปราณีของพระเจ้า (ลุดห์)

มนุษย์นั้นเป็นสิ่งถูกสร้างที่เปลี่ยนแปลงไปมาได้ง่าย โครงสร้างอัน
 ชับซ้อนของมนุษย์ประกอบด้วยความเป็นอยู่ของพวกเขา ธรรมชาติของ
 พวกเขา วิญญาณและปัญญาของพวกเขา บุคคลแต่ละคนนั้นมีธรรมชาติ
 อันซับซ้อนคล้ายคลึงกัน ในร่างกายนั้นมีที่มาแห่งความดีและความชั่ว
 ประการหนึ่งนั้น มนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาด้วยอารมณ์และสัญชาตญาณ
 เช่น ความรักตนเอง ความปรารถนา สิ่งต่างๆ และความหยิ่งทะนง เขา
 จะเชื่อฟังและปฏิบัติตามการเรียกร้องของอารมณ์ของเขา เขามีอารมณ์
 ทางธรรมชาติที่จะแสดงความยิ่งใหญ่เหนือผู้อื่น ที่จะเป็นเจ้าของสิ่งต่างๆ
 และที่จะเอาสิ่งของของผู้อื่นมาเป็นของตน เขาจะริบรุดอย่างเสียวภัย เพื่อ
 ให้ได้มาซึ่งสิ่งของต่างๆ และเครื่องประดับในโลกนี้ ดังองค์อัลลอฮ์ (ช.บ.)
 ได้ทรงกล่าวไว้ว่า

وَالْعَصْرِ ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُفٍ ﴿٢﴾

“แน่แท้ มนุษย์นั้นอยู่ในการขาดทุน” (103:2) และ

الْإِنْسَانَ لَبِطًا ﴿١﴾ أَلَّا يَرَىٰ أَن رَّآهُ اسْتَغْنَىٰ ﴿٢﴾

“แน่แท้ มนุษย์นั้นฝ่าฝืนแน่นอน เพราะเขาคิดว่าเขาเองมีเหลือล้นแล้ว” (96:6,7) และ

* وَمَا أُبْرِي نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي

إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٣﴾

“แท้จริง จิตใจ (ของมนุษย์) ใฝ่ต่ำ” (12:53)

และยังมีตอนอื่น ๆ อีกซึ่งพูดถึงและชี้ตัวอย่างชัดเจนถึงความปรารถนาและความรู้สึกของวิญญาณมนุษย์ที่ถูกสร้างมาพร้อมกับมนุษย์

อีกประการหนึ่งก็คือ อัลลอฮ์ (ช.บ.) ได้ทรงให้ปัญญาแก่มนุษย์เพื่อนำทางเขาไปสู่สิ่งที่ให้ประโยชน์แก่เขาและไปสู่แนวทางแห่งความดี พระองค์ได้ทรงให้สติแก่เขาเพื่อป้องกันเขาให้พ้นจากความชั่วและการกดขี่คนอื่น ๆ และเพื่อตักเตือนเขาเมื่อเขากระทำบาป

มีการเป็นศัตรูกันและการต่อสู้กันตลอดมา ระหว่างอารมณ์กับปัญญาของมนุษย์ ผู้ใดก็ตามที่ปัญญาของเขาชนะอารมณ์ของเขาได้ เขาก็จะบรรลุตำแหน่งสูงสุดและประกอบด้วยการมีวิญญาณที่สมบูรณ์ แต่ผู้ใดที่อารมณ์ของเขามีชัยชนะต่อปัญญาของเขาได้แล้ว เขาก็จะเป็นผู้หนึ่งที่ขาดทุนมากที่สุด และอยู่ในสภาพต่ำสุดในหมู่มนุษย์ซึ่งเปรียบได้กับสัตว์เดรัจฉานนั่นเอง

อารมณ์และพรรคพวกของมันนั้นแข็งแกร่งกว่าปัญญาและพรรคพวกของมันมากมายนัก และนี่คือเหตุที่ประชาชนส่วนมากหลงทางไปจากแนวทางอันเที่ยงตรง ด้วยการปฏิบัติตามอารมณ์ของเขาและตอบสนองต่อการเรียกร้องของอารมณ์ของเขา ดังมีกล่าวไว้ในอัล กุรอ่านว่า

وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ جَرَّصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٥﴾

“และมนุษย์ส่วนมากจะไม่เป็นผู้ศรัทธา แม้ว่าเจ้าจะพยายามอย่าง
แรงกล้าก็ตาม” (12:103)

นอกจากนี้มนุษย์นั้นไม่เต็มใจและไม่เอาใจใส่ต่อความจริงและความ
ลับทั้งมวลของโลกที่อยู่รอบตัวเขา ก็ในเมื่อเขาไม่รู้เกี่ยวกับตัวเขาเองแล้ว
เขาจะสามารถรู้สิ่งที่จะทำให้เขาเจริญรุ่งเรืองหรือสิ่งที่จะทำให้เขาเสื่อมได้
อย่างไร และเขาสามารถรู้สิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตัวเขาเองหรือที่เป็นประ
โยชน์ต่อมวลมนุษยชาติได้อย่างไร เมื่อใดก็ตามที่เขามีความก้าวหน้าด้วย
การค้นพบสิ่งใหม่ ๆ เขาก็แลเห็นการไม่รู้มาก่อนของเขาและรู้ตัวว่าตนเอง
ไม่รู้อะไรเลย ด้วยเหตุนี้เองที่มนุษย์มีความต้องการอย่างยิ่งยวดที่จะพบ
บางคนเพื่อให้เขาได้ชี้ทางที่เที่ยงตรงและชัดเจนไปสู่ความเจริญรุ่งเรือง
และเพื่อส่งเสริมสนับสนุนปัญญาของเขา ซึ่งมันอาจจะเอาชนะชะตากรรมที่ดื้อ
ด้านและขาดระเบียบได้ เพื่อว่าเขาอาจมีโอกาเตรียมตัวต่อสู้กับอารมณ์
ของเขาได้ด้วย

มนุษย์นั้นต้องการคนใดคนหนึ่งอย่างยิ่งยวดทีเดียว เพื่อเขาจะได้รับ
การช่วยเหลือแนะนำไปสู่ความดีและความสุข โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยาม
ที่อารมณ์ของเขาหลอกลวงเขาอยู่ และปลอมแปลงการกระทำที่ดีให้เป็น
สิ่งที่ชั่ว ซึ่งเป็นผลให้ปัญญาของเขาสับสนไม่สามารถหาทางไปสู่ความ
เจริญรุ่งเรืองได้ และไม่สามารถแยกแยะได้ว่าอะไรดีจริงและอะไรชั่วร้าย
เราส่วนมากได้พ่ายแพ้ในสมรภูมินี้มาแล้วไม่ว่าจะมีสติหรือไม่ก็ตาม นอก
จากบุคคลที่องค์อัลลอฮ์ (ช.บ.) ทรงป้องกันไว้เท่านั้น ก็สำหรับบุคคลที่
เจริญมีอารยธรรมและรอบรู้ยังเป็นการยากสำหรับพวกเขาที่จะบรรลุถึง
ความดีและความสุข แล้วมันจะยากสักเพียงไหนสำหรับบุคคลที่โง่ ๆ และ
ไม่ได้รับการศึกษาเล่า

เมื่อประชาชนทั้งหลายได้ร่วมมือกันและปรึกษาหารือกัน เขาก็ยังไม่
ทราบว่าจะอะไรคือสิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นโทษต่อตัวเขาเองและสังคม
ดังนั้นด้วยความปราณีขององค์อัลลอฮ์ (ช.บ.) ที่มีต่อมนุษยชาติ พระองค์
ได้ทรงส่งทูตมายังพวกเขา ดังมีกล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُم

الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٦٢﴾

“พระองค์คือผู้ทรงตั้งทูตคนหนึ่งขึ้นมาในหมู่ผู้ไม่รู้หนังสือจากพวก
เขาเอง สาธยายโองการทั้งหลายของพระองค์ต่อพวกเขา และทรงทำให้
พวกเขาอ่อนแอ และทรงสอนพวกเขาซึ่งคัมภีร์และวิทยปัญญา” (62:2)
และทูตนั้นจะตักเตือนพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่ชั่วร้าย และแจ้งข่าวดีแก่พวก
เขาถึงสิ่งที่ดีเพื่อสวัสดิภาพของพวกเขาเอง

ความเมตตาปราณีนั้นจำเป็นต่อองค์อัลลอฮ์ (ช.บ.) ที่จะต้องทรงให้
แก่บรรดาบ่าวของพระองค์เพราะมันเป็นเครื่องหมายแห่งความสมบูรณ์
ครบถ้วนของพระองค์ และพระองค์นั้นทรงกรุณาเอื้อเพื่อเผื่อแผ่ต่อบรรดา
บ่าวของพระองค์ เมื่อมนุษย์สมควรที่จะได้รับความเมตตาปราณี พระองค์
ก็ต้องทรงให้ความเมตตาปราณีนั้นต่อพวกเขา เพราะว่าย่อมไม่มีความ
บกพร่องหรือการยับยั้งไว้ในการดำรงอยู่ของพระองค์ ความหมายของ
คำว่า “จำเป็นต่ออัลลอฮ์” นั้นมิได้หมายความว่า เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดบังคับ
ให้พระองค์ทรงกระทำการหนึ่งสิ่งใดแล้วจำเป็นที่พระองค์ต้องเชื่อฟังแต่
หมายความว่า สิ่งนี้เป็นคุณลักษณะอันไม่อาจแยกออกจากองค์อัลลอฮ์ (ช.บ.)
ได้ นั่นคือความเมตตาปราณีไม่สามารถถูกแยกออกจากพระองค์ได้ ใน
ทำนองเดียวกับที่เรากล่าวว่าการดำรงอยู่ของพระองค์นั้นติดอยู่กับพระองค์
หรือพูดว่า พระองค์จำเป็นต้องมีการดำรงอยู่ นั่นคือ การดำรงอยู่ของ
พระองค์นั้นอยู่ร่วมกับพระองค์และไม่สามารถถูกแยกออกจากพระองค์ได้

15. คำสอนเรื่องสิ่งมหัศจรรย์ของพระศาสดา

เราเชื่อว่าเมื่อองค์อัลลอฮ์ (ช.บ.) แต่งตั้งผู้หนึ่งผู้ใดเป็นผู้นำหรือทูต
สำหรับบรรดา บ่าวของพระองค์ พระองค์ต้องทรงแจ้งให้พวกเขาทราบด้วย

ความสมบูรณ์แห่งความเมตตาปราณีของพระองค์ พระองค์ต้องทรงให้
หลักฐานและพยานแก่ทูตของพระองค์เพื่อไปแสดงต่อประชาชนและพยาน
นี้ต้องเป็นสิ่งหนึ่งซึ่งอยู่ในความสามารถของพระผู้ทรงสร้างสรรพสิ่ง
ทั้งหลายและผู้ทรงจัดหาให้แก่สรรพสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหมด และหลักฐาน
นั้นย่อมเกินกว่าความสามารถของมนุษย์ที่จะทำได้ พยานหลักฐานนี้
พระองค์จะส่งผ่านทูตของพระองค์อันเป็นการแนะนำเขาให้มนุษย์ชาติ
ทราบ พยานหลักฐานนี้เราเรียกว่า “สิ่งมหัศจรรย์” เป็นสิ่งจำเป็นที่พระ-
ศาสดาจักต้องทำให้สิ่งมหัศจรรย์นั้นปรากฏแก่ประชาชนเมื่อเขาเรียกร้อง
ประชาชนมาฟังการเทศนาของเขา และในทำนองเดียวกันพยานหลักฐาน
นั้นต้องชัดเจน (นั่นคือประชาชนต้องรู้ว่าสิ่งนั้นเหนือความสามารถของ
มนุษย์) และเป็นสิ่งที่ผู้มีความรู้และผู้ชำนาญการต่าง ๆ ในสมัยนั้นไม่สามารถ
จะทำอย่างนั้นได้ ซึ่งไม่ต้องพูดถึงคนธรรมดาทั้งนั้น อีกประการหนึ่งสิ่ง
มหัศจรรย์นั้นต้องสอดคล้องกับสมัยที่พระศาสดาประกาศศาสนาด้วยทั้งนี้
เพื่อทำให้หลักฐานแห่งการเรียกร้องหนักแน่นยิ่งขึ้น

เมื่อประชาชนที่มีความรู้ความชำนาญไม่สามารถที่จะกระทำตาม
อย่างสิ่งมหัศจรรย์ได้ประชาชนก็สามารถเข้าใจได้ว่าเป็นสิ่งเกินความ
สามารถของมนุษย์ที่จะกระทำได้ และนั่นย่อมเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติ เมื่อ
เป็นดังนั้นพระศาสดาซึ่งมีความสัมพันธ์ทางวิญญาณกับพระผู้ทรงจัด
หาสิ่งทั้งหมดให้กับมนุษย์ชาติย่อมเป็นผู้ที่อยู่เหนือมนุษย์ทั้งหลาย ด้วย
เหตุนี้เมื่อพระศาสดานำสิ่งมหัศจรรย์ของเขาออกมาแสดงให้เห็นและเรียก
ร้องประชาชนไปสู่การเทศนาสั่งสอน จึงจำเป็นที่ทุกคนจะต้องยอมรับ
การเรียกร้องนั้น เชื่อว่าในข่าวสารนั้นและเชื่อฟังคำบัญชาใช้ของเขา อย่างไร
ก็ดี ก็มีบางคนที่ไม่เชื่อฟังเขาและบางคนก็ปฏิเสธคละกันไป

ดังนั้นเราจะเห็นว่า สิ่งมหัศจรรย์แต่ละศาสดาจะสอดคล้องกับศิลปะ
และศาสตร์ที่สำคัญในสมัยนั้น ๆ ตัวอย่างเช่น สิ่งมหัศจรรย์ของนบีมูซา (อ.)
เป็นไม้เท้าซึ่งกลืนกินสิ่งเท็จของนักมายากลที่สร้างขึ้นจนหมดสิ้น เพราะ
มายากลเป็นสิ่งที่แพร่หลายที่สุดในสมัยนั้น ไม้เท้าของท่านได้ทำลายสิ่งที่
นักมายากลได้ทำขึ้นมา และประชาชนเข้าใจว่าเป็นสิ่งเหนือความสามารถ

และความชำนาญของพวกเขาที่จะทำได้ มันเป็นเรื่องที่มนุษย์ไม่สามารถทำได้เลย ดังนั้นศิลปะและศาสตร์ทั้งมวลย่อมไม่มีคุณค่าเมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งมหัศจรรย์นั้น และสิ่งมหัศจรรย์ของนบีอีซา (อ.) ก็เช่นเดียวกัน คือการรักษาคนที่เกิดมาตาบอด คนเป็นโรคเรื้อนและการทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นคืนชีพ เพราะท่านมีชีวิตรอยู่ในสมัยที่ประชาชนคิดถึงเรื่องวิชาการแพทย์มากที่สุด นักวิทยาศาสตร์และแพทย์เป็นผู้ได้รับการยกย่องอย่างสูงในสังคมสมัยนั้น แต่วิทยาการของพวกเขาเหล่านั้นก็ไม่ทัดเทียมกับสิ่งมหัศจรรย์ที่ท่านกระทำ

สิ่งมหัศจรรย์ของพระศาสดามุฮัมมัด (ซ.ล.) ของเราคือ อัลกุรอาน ซึ่งความไพเราะและความสละสลวยของมันสามารถดับสิ่งที่ไพเราะและสละสลวยในสมัยนั้นได้อย่างราบคาบ ในสมัยนั้นการพูดเป็นศิลปะประจำวัน และผู้ที่ป็นนักพูดจะได้รับการยกย่องอย่างสูง อัลกุรอานทำให้พวกเขาต้องได้อายและทำให้พวกเขาประหลาดใจยิ่ง อัลกุรอานได้เตือนพวกเขาว่าพวกเขาจะไม่สามารถผลิตสิ่งที่เหมือนอัลกุรอานได้เลย อัลกุรอานได้ท้าทายพวกเขาให้ผลิตคำพูด 10 ประโยคให้คล้ายอัลกุรอาน แต่พวกเขาก็ไม่สามารถทำได้ ต่อมาก็ได้มีการท้าทายให้ผลิตคำพูดเพียง 1 ประโยคเท่านั้นให้คล้ายอัลกุรอาน พวกเขา也不能ทำได้ พวกเขาได้ยอมจำนนแล้ว เรารู้ว่าพวกเขาแพ้คำท้าทายที่จะผลิตประโยคให้คล้ายอัลกุรอาน และเรารู้ว่าพวกเขาหันไปต่อสู้ด้วยดาบแทนการต่อสู้ด้วยลิ้น อัลกุรอานจึงเป็นสิ่งมหัศจรรย์อันหนึ่งซึ่งพระศาสดามุฮัมมัด (ซ.ล.) นำมากับท่านเพื่อเรียกร้องประชาชนสู่สัจธรรม ดังนั้นเราจึงทราบว่าท่านคือทูตของพระองค์อัลลอฮ์ (ซ.บ.) และท่านได้นำความเจริญมาสู่มนุษยชาติ

16. คำสอนเรื่องความไม่ผิดพลาดของพระศาสดาทั้งหลาย

เราเชื่อว่าบรรดาศาสดานั้นไม่ผิดพลาด และบรรดาอิมาม (อ.) ก็ไม่ผิดพลาดเช่นเดียวกัน (อิมามคือผู้สืบทอดจากพระศาสดาของอิสลาม) แต่มุสลิมที่ไม่ใช่ชีอะห์บางท่านไม่เชื่อความไม่ผิดพลาดของพระศาสดา ไม่

ต้องพูดถึงบรรดาอิมามกันละ ความไม่ผิดพลาดหมายถึงความบริสุทธิ์จาก
บาปทั้งมวลรวมทั้งบาปน้อยและบาปใหญ่ และบริสุทธิ์จากความผิดและ
หลงลืม จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ศาสนาคำไม่ควรกระทำแม้แต่สิ่งที่ตรงกันข้ามกับ
มารยาทที่ดี นั่นคือเขาไม่ควรประพฤติหยาบช้า เช่นการกินบนถนน การ
หัวเราะเสียงดัง หรือการกระทำที่สาธารณชนไม่ยอมรับ

เหตุผลสำหรับความจำเป็นในความไม่ผิดพลาดของพระศาสนาก็
คือว่า ถ้าท่านกระทำบาปหรือทำผิดหรือลืมหรือสิ่งอื่นในทำนองเดียวกัน
เราก็จำเป็นต้องเลือกเอาระหว่างทางเลือกสองประการ คือเราจะเชื่อฟัง
ปฏิบัติตามสิ่งบาปนั้นหรือสิ่งผิดนั้นหรือไม่ ถ้าเราปฏิบัติตามทรรศนะอิสลาม
ถือว่าเราผิด แต่ถ้าเราไม่ปฏิบัติตามสิ่งที่บาปหรือผิดนั้น เราก็ผิดเช่นเดียว
กัน เพราะว่าการกระทำเช่นนั้นไม่ตรงตามอุดมคติของการเป็นศาสนา เพราะ
การเชื่อฟังศาสนาคือเป็นสิ่งจำเป็น อย่างไรก็ตามหากทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำ
หรือพูดมีทางเป็นไปได้ที่จะเป็นทั้งถูกและผิดก็เป็นไปไม่ได้สำหรับเรา
ที่จะปฏิบัติตามท่าน ผลที่จะได้รับก็คือว่า ผลประโยชน์จากการทำหน้าที่
เผยแผ่ศาสนาจะหมดสิ้นไป การปฏิบัติหน้าที่ก็เป็นสิ่งไม่จำเป็นต้องทำ
ศาสนาก็กลายเป็นสามัญชนธรรมดาไป การกระทำของท่านและการปราศรัย
ของท่านย่อมขาดคุณค่าที่ดีเลิศไม่สมควรแก่การแสวงหาของมนุษย์ ผล
สุดท้ายคือไม่มีการเชื่อฟังและการปฏิบัติหน้าที่ของท่านไม่อาจเชื่อถือไว้ใจได้

เหตุผลอันเดียวกันย่อมสรุปได้จากการไม่ผิดพลาดของบรรดาอิมาม (อ.)
เพราะเราเชื่อว่าท่านอิมาม (อ.) ถูกแต่งตั้งโดยอัลลอฮ์ (ซ.บ.) โดยเป็นผู้แทน
ของพระศาสดาเพื่อแนะนำมนุษยชาติ เรื่องนี้จะได้อธิบายต่อไปในเรื่อง
การเป็นผู้นำ (อิมามะฮ์)

17. คำสอนเรื่องคุณลักษณะของพระศาสดา

โดยที่เราเชื่อในความไม่ผิดพลาดของพระศาสดา เราก็เชื่อเช่นเดียว
กันว่า ท่านจะต้องถูกประทานคุณลักษณะเกี่ยวกับมนุษย์ที่ดีที่สุด นั่นคือ
ความกล้าหาญ (อัช ชะญาอะฮ์) นักการทูตและการเมือง (อัช ชิยาอะฮ์)

ความเป็นนักปราชญ์ (อັด ตัดบิร) ความอดทน (อັศ ค็อบร) ความเฉลียวฉลาด (อັล ฟิฏนะฮฺ) การมีไหวพริบเฉียบแหลม (อັซ ชะกาอฺ) เพื่อว่าจะได้ไม่มีผู้ใดเหนือท่านในคุณสมบัตินั้น ๆ มิฉะนั้นแล้วก็เป็นการณ์ไม่เหมาะสมที่จะนำประชาชนและบริหารกิจการของโลกทั้งมวล นอกจากนั้นท่านยังต้องเป็นผู้ที่มาจากตระกูลที่ดี ซื่อสัตย์สุจริต และไม่มีความชั่วใด ๆ ก่อนการเป็นศาสดาด้วย เพื่อว่าประชาชนสามารถไว้นับถือเชื่อใจในตัวท่าน และเพื่อว่าท่านจะได้เหมาะสมกับตำแหน่งอันยิ่งใหญ่ เป็นผู้นำประชาชาติซึ่งพระเจ้าเป็นเจ้าประทานให้มา

18. คำสอนเรื่องบรรดาศาสดาและคัมภีร์ของท่าน

โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว เราเชื่อว่า บรรดาศาสดาและบรรดาศาสนทูตที่ดำเนินตามทางที่ถูกต้องเป็นผู้ไม่ผิดพลาดและบริสุทธิ์ การที่จะปฏิเสธการเป็นศาสดาของท่าน หรือด่าทอหรือดูถูกเหยียดหยามท่านทำให้สูญเสียการศรัทธาและมีความไม่จริงใจในการเชื่อมั่น เพราะการปฏิเสธบรรดาศาสดาเท่ากับการปฏิเสธพระศาสดามุฮัมมัด (ซ.ล.) ซึ่งท่านเคยพูดเกี่ยวกับเรื่องบรรดาศาสดาและเคยยืนยันพวกเขามาแล้ว

สำหรับบรรดาศาสดาที่มีชื่อเสียงและบุญญิตีของท่านเหล่านั้นเป็นที่รู้จักดีมาแล้ว เช่น นบีนอาดัม นบีนนูฮฺ นบีนอิบรอฮีม นบีดาวูด นบีนุสโลมาน นบีนมูซา นบีนอิซา และศาสดาอื่น ๆ ที่มีกล่าวไว้ในอัลกุรอาน เราต้องศรัทธาในแต่ละท่าน เพราะผู้ใดที่ปฏิเสธท่านใดท่านหนึ่งดังได้กล่าวมาแล้วก็เท่ากับได้ปฏิเสธท่านเหล่านั้นทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขาได้ปฏิเสธการเป็นศาสดาของศาสดาเราเอง

ในท่านเองเดียวกัน เราต้องเชื่อในคัมภีร์ของท่านและในคัมภีร์ที่ถูกประทานให้แก่ท่าน แต่คัมภีร์เตารอต คือคัมภีร์ของนบีนมูซา (อ.) และอินญิล ซึ่งเรามีอยู่ในมือปัจจุบันนี้ได้ถูกพิสูจน์แล้วว่าไม่ใช่สิ่งที่ถูกประทานให้นบีนมูซา (อ.) และนบีนอิซา (อ.) มาก่อน ได้มีบุคคลบางคนที่มีความปรารถนาของเขาสับสนและมีความโลภได้เปลี่ยนแปลงคัมภีร์นั้นด้วยการเพิ่มข้อความ

เข้าไป ดังนั้นส่วนมากของคัมภีร์หรือคัมภีร์ทั้งหมดจึงได้ถูกรวบรวมภายหลังโดยสำนักศิษย์ศาสตร์ตามูซา (อ.) และอีซา (อ.)

19. คำสอนเรื่องการศรัทธาในอิสลาม

เราเชื่อว่า

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ

“ศาสนาที่แท้จริงตามทัศนะของอัลลอฮ์ คือ ศาสนาอิสลาม” (3:19) นี่คือนิบัญญัติศาสนาที่แท้จริงของพระเจ้าซึ่งได้ยกเลิกบัญญัติก่อน ๆ มาแล้วทั้งหมด นับเป็นบัญญัติที่สมบูรณ์ที่สุดอันจะนำมาซึ่งความสุขของมนุษย์ เพราะประกอบด้วยสิ่งที่เป็นผลประโยชน์ต่อมนุษย์ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า จะไม่มีการล้าสมัยและจะคงอยู่ตลอดไปทั่วกาลนาน จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงแต่ประการใดและจะไม่มีการเปลี่ยนรูปด้วย มันประกอบด้วยสิ่งทั้งมวลที่มนุษยชาติต้องการ คือระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการเมืองสังคมและการปกครอง เนื่องจากเป็นศาสนาสุดท้ายจึงไม่มีโอกาสที่ศาสนาอื่นจะสามารถและปฏิรูปมนุษยชาติที่กำลังจมดิ่งสู่การกดขี่และการคอร์รัปชันได้ เพราะฉะนั้นวันหนึ่งจะต้องมาถึงเมื่อศาสนาอิสลามจะเข้มแข็ง ความยุติธรรมและกฎหมายของมันจะแพร่หลายไปทั่วโลก เมื่อประชาชนทั้งมวลในโลกปฏิบัติอย่างถูกต้องครบถ้วนตามหลักการของศาสนาอิสลามแล้วสันติภาพและความเจริญรุ่งเรืองก็จะเพิ่มขึ้นและแผ่ไปในหมู่มนุษยชาติ และแล้วมนุษย์ก็จะบรรลุถึงยอดสูงสุดที่เขาสามารถคำนึงถึงได้ การอยู่ดีกินดี เกียรติยศ ความอุดมสมบูรณ์ความพอใจและศีลธรรมอันเป็นอุดมคติก็จะเกิดขึ้น ตรงกันข้าม การกดขี่ ความยากจนและความคับแค้นก็จะหายไปจากหน้าแผ่นดิน ความรักและความเป็นพี่น้องกันในหมู่มนุษยชาติก็จะเข้ามาแทนที่

เหตุผลที่ในปัจจุบันเราเห็นสภาพการณ์ที่น่าอัปอายในหมู่ประชากรที่เรียกตนเองว่ามุสลิมก็คือ ความประพฤติของเขาแต่เริ่มแรกมิได้สอดคล้องกับบัญญัติอิสลามเลย สภาพอันไร้เกียรตินี้ จะยังคงมีต่อไปและจะเลวลงทุกขณะ การเข้ารับนับถือศาสนาอิสลามมิได้เป็นเหตุแห่งความล้าหลัง

และความน่าอัศจรรย์ในหมู่มุสลิมแต่ประการใด แต่ตรงกันข้าม มันมีสาเหตุ
 มาจากการไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของศาสนา การละเลยบัญญัติของอิสลาม
 การแพร่หลายความกตัญญูและการเป็นศัตรูกันของฝ่ายผู้ปกครองกับผู้ยากจน
 และของกลุ่มชนบางกลุ่มต่อสามัญชนทั่วไป เหล่านี้คือสิ่งที่ทำให้ความ
 ก้าวหน้าเป็นอัมพาต ทำให้พวกเขาอ่อนแอ ทำลายวิญญาณของพวกเขา
 นำความหายนะและความเศร้าสลดมาสู่พวกเขา ขององค์อัลลอฮฺ (ช.บ.)
 ทรงทำลายล้างพวกเขาเพราะบาปของพวกเขาด้วย องค์อัลลอฮฺ (ช.บ.) ได้
 ทรงกล่าวไว้ในอัลกุรอาน ดังนี้

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ لَرَبُّكَ مُغَيِّرًا نِعْمَةً أَنْعَمَهَا عَلَىٰ قَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ
 وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٣﴾

“นั่นเป็นเพราะอัลลอฮฺ (ช.บ.) มีทรงเปลี่ยนแปลงความโปรดปรานที่พระองค์
 ทรงโปรดปรานแก่ประชาชาติใด จนกว่าพวกเขาจะเปลี่ยนแปลงสภาพของ
 ตัวพวกเขาเอง” (8:53) และพระองค์ทรงปฏิบัติต่อสรรพสิ่งที่พระองค์ทรง
 สร้างดังนี้

إِنَّهُ لَا يَفْلِحُ الْمَجْرُمُونَ ﴿١٧﴾

“แท้จริง พระองค์จะไม่ทำให้ผู้ที่ทำผิดทั้งหลายประสบผลสำเร็จ (10:17)
 และอีกตอนหนึ่งมีว่า

وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلِهَا مُصْلِحُونَ ﴿١١٧﴾

“และพระผู้เป็นเจ้าของเจ้านั้นไม่ทรงทำลายบ้านเมืองใดอย่างยุติธรรมใน
 ขณะที่ชาวเมืองนั้นฟื้นฟูการดี” (11:117) อีกตอนหนึ่งคือ

وَكَذَٰلِكَ أَخَذْنَا مِنْكَ الْبَيْعَ شَدِيدًا ﴿١٢١﴾

“ดังนี้และคือการลงโทษของพระผู้อภิบาลของเจ้า เมื่อพระองค์ทรงลงโทษบ้านเมืองในขณะที่พวกเขาปฏิบัติกรอธรรม และการลงโทษของพระองค์นั้นเจ็บปวดและร้ายแรงยิ่ง (11:102)

และเราจะคาดได้อย่างไรว่าศาสนาจะรักษาชุมชนให้ปลอดภัยจากเบื้องลึกแห่งความหายนะ เมื่อคำสอนของศาสนานั้นเป็นเพียงรอยหมึกบนแผ่นกระดาษเท่านั้น และประชาชนก็ได้ปฏิบัติแม้แต่น้อยตามรอยหมึกนั้น

พื้นฐานของอิสลามอันเป็นหลักการใหญ่ ๆ ก็คือ การเชื่อมั่นศรัทธาในองค์อัลลอฮ์ (ช.บ.) ความซื่อสัตย์ ความซื่อตรง ความจริงใจ ความประพฤติดี และการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มุสลิมนั้นเมื่อเขาต้องการเพื่อตนเองอย่างไร เขาก็ต้องให้อย่างนั้นแก่เพื่อนมุสลิมของเขา แต่มุสลิมทั้งหลายได้ทิ้งสิ่งดังกล่าวนั้นไว้เบื้องหลังเป็นเวลานานมาแล้ว

ทุกวันนี้เราจะเห็นมุสลิมทั้งหลายแตกแยกออกเป็นนิกายและกลุ่มต่าง ๆ แข่งขันกันเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่มีอยู่ในโลก แต่นิกายแต่ละกลุ่มก็โจมตีกันและกล่าวหากันว่าไม่เคร่งครัดในศาสนาด้วยเหตุผลที่คิดขึ้นมาเองต่าง ๆ นานาและด้วยจุดหมายที่ไร้สาระ และละเลยบัญญัติอิสลามและผลประโยชน์ของพวกเขาเองและของสังคม เรื่องที่พวกเขาโต้เถียงกัน เช่น อัลกุรอานถูกสร้างหรือไม่ สวรรค์และนรกถูกสร้างหรือไม่จะถูกสร้างต่อไปในอนาคต ฯลฯ ลักษณะการโต้เถียงกันนี้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาได้หันเหออกจากแนวทางที่ถูกต้องที่พวกเขาได้ถูกสอนมาแล้วและพวกเขากำลังหันไปสู่ความหายนะและยิ่งวันเขาก็ยิ่งหันเหห่างออกไปทุกที ความโง่เขลาและความวิปริตคลุมเขาไว้มิด แต่พวกเขาก็ยังหมกมุ่นอยู่กับเรื่องเล็กน้อยและไร้สาระ เช่นเรื่องเกี่ยวกับคาถาอาคมและสิ่งที่เป็นความฝันการต่อสู้กัน การกล่าวร้ายป้ายสีกันและการอวดอ้างตัวเองยิ่งทำให้พวกเขาตกลงสู่เหวลึกยิ่งขึ้น ในเวลาเดียวกัน ชาวตะวันตกซึ่งระวางระไวตัวอยู่ตลอดเวลา แต่เป็นศัตรูของอิสลามอย่างมิลดละก็มีกำลังและอำนาจขึ้นทีละน้อย ๆ และได้ยึดเอาดินแดนที่เป็นของมุสลิมเป็นอาณานิคมของพวกเขา

เขา ในขณะที่มวลมุสลิมไม่รู้สีก้าวและครั้งหลังครั้งต้นอยู่ องค์อัลลอฮ์ (ช.บ.)
เท่านั้นที่ทรงทราบขอบเขตและการสิ้นสุดของไซครายนี้ ดังได้มีกล่าวไว้ใน
อัลกุรอานว่า

﴿وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهَيِّجَ الْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلِهَا مُصْلِحُونَ﴾

“และพระผู้เป็นเจ้าของเจ้านั้นไม่ทรงทำลายบ้านเมืองใดอย่างอยุติธรรม
ในขณะที่ชาวเมืองนั้นฟื้นฟูการดี” (11:117)

ไม่มีทางเลือกใดที่จะยืนยันถึงความสำเร็จของมุสลิมได้ในวันนี้หรือ
พรุ่งนี้ นอกจากว่าพวกเขาจะต้องตื่นขึ้นมา พิจารณาให้ดีถึงสิ่งที่พวกเขา
กำลังกระทำอยู่ ให้การศึกษาแก่ตัวพวกเขาเองและชนรุ่นเดียวกับพวกเขา
ด้วยคำสอนของอิสลามที่ถูกต้องและเลิกการกดขี่ทารุณ ด้วยแนวทางนี้เท่านั้น
ที่พวกเขาจะสามารถรักษาตนเองให้พ้นความหายนะอันยิ่งใหญ่นี้ได้
เป็นหน้าที่ที่จะต้องทำให้หน้าพิภพเต็มเปี่ยมไปด้วยความยุติธรรมเพื่อ
ลบล้างสิ่งที่เต็มไปด้วยความกดขี่และการทารุณมาก่อน เพราะศาสนาของ
พวกเขานั้นเป็นศาสนาสุดท้ายแล้ว และโลกนี้ไม่สามารถกลับไปสู่ความถูกต้อง
ได้อีกถ้าปราศจากศาสนาที่แน่นอนและ ประชาชาติยังต้องการอิมาม
(ผู้นำ) เพื่อลบล้างความผิดเพี้ยน การทำสิ่งใหม่ ๆ นอกศาสนาและการ
หันเหไปจากแนวทางของอิสลาม เพื่อรักษามนุษยชาติและช่วยพวกเขา
ให้พ้นจากการทุจริต การกดขี่อันต่อเนื่องการเป็นศัตรูกันและการดูถูก
เหยียดหยามศีลธรรมและชีวิตมนุษย์ของพระองค์ทรงเริ่มการปรากฏมาอีก
ของท่านอิมามมะฮ์ดีโดยเร็วเกิด

20. คำสอนเรื่องผู้ให้บทบัญญัติอิสลาม

เราเชื่อว่าทูตแห่งอิสลามนั้นอยู่ในร่างของบุคคลมีนามว่า มุฮัมมัด
บุตร อับดุลลอฮ์ ท่านเป็นศาสดาองค์สุดท้าย เป็นหัวหน้าศาสดา
ทั้งมวล ท่านประเสริฐที่สุดในบรรดาศาสดา เป็นยอดในความเป็นมนุษย์
ไม่มีใครทัดเทียมท่านได้ในเรื่องความประเสริฐ ความเมตตา ความเอื้อเฟื้อ

เผื่อแผ่และความฉลาด และไม่มีใครเทียบท่านได้ในด้านคุณธรรม โดยแท้จริง แล้วท่านมีความประพจน์ในด้านศีลธรรมที่สูงส่ง และไม่มีใครจะเท่าเทียมท่านได้จวบถึงวันแห่งการตัดสิน

21. คำสอนเกี่ยวกับอัล-กุรอาน

เราเชื่อว่าอัลกุรอานเป็นการดลใจจากองค์อัลลอฮ์ (ซ.บ.) พระองค์ทรงประทานอัลกุรอานลงมาผ่านลิ้นของพระศาสดาของพระองค์ผู้ทรงเกียรติ ในนั้นจะบรรยายโดยละเอียดถึงทุกสิ่งทุกอย่างนับเป็นสิ่งมหัศจรรย์อันนิรันดร์ มนุษย์ไม่สามารถจะเขียนให้เหมือนอัลกุรอานได้ในด้านความไพเราะ สละสลวย ความกระจ่างชัด ความจริงและความลึกซึ้ง ถ้อยคำของอัลกุรอานไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย อัลกุรอานที่เราถืออยู่ทุกวันนี้เป็นอย่างเดียวกับที่ถูกประทานให้กับพระศาสดามาแล้ว ผู้ใดก็ตามที่อ้างอัลกุรอานนอกเหนือไปจากนี้ถือว่าเป็นผู้ชั่วร้าย ผู้หลอกลวง หรือไม่ก็เป็นผู้หลงผิด และทั้งหมดนั้นเป็นผู้หลงทางทั้งสิ้น ดังมีกล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ ﴿٤٢﴾

“ความเท็จจะไม่มาสู่มันเลย (อัลกุรอาน) ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง” (41:42)

พยานอันหนึ่งของลักษณะอันอัศจรรย์ของอัลกุรอานก็คือ ในขณะที่วันเวลาได้ผ่านพ้นไป ทั้งศิลปะและศาสตร์ได้เจริญก้าวหน้าไปอย่างไม่หยุดยั้ง อัลกุรอานก็ยังคงใหม่และสอดคล้องกับสมัยปัจจุบันอยู่เสมอ จุดหมายและอุดมคติอันสูงส่งของมันยังมั่นคงอยู่ ไม่มีช่องว่างให้มีการโต้แย้งเหลืออยู่เลย และมันก็ไม่ขัดแย้งกับหลักการทางวิทยาศาสตร์แต่ประการใด สิ่งใดที่ตรงข้ามกับความคิดทางปรัชญาที่ดีก็ไม่มีให้เห็น ตรงข้ามหนังสือที่นักปรัชญาและนักวิทยาศาสตร์แต่งขึ้นแม้จะมีคุณสมบัติสูงส่งปานใดก็ยังมีความที่ขัดกันและมีความบกพร่องและผิดพลาดอย่างเห็นได้ชัด ยิ่งกว่านั้น ด้วยความก้าวหน้าทางวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์และทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ใหม่ ๆ แม้นักปราชญ์ที่ยิ่งใหญ่ของกรีก เช่น

ชอคราติส ปลาโต และอริสโตเติล ผู้ซึ่งชนรุ่นหลังยอมรับว่าท่านเหล่านั้นเป็นบิดาแห่งวิทยาศาสตร์และเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งความคิดยอดเยี่ยม ก็ถูกพบว่าในด้านความคิดและทฤษฎีมีข้อบกพร่องอยู่หลายประการ

เรายังเชื่อว่าเราต้องนับถือและให้ความสำคัญต่ออัลกุรอานทั้งทางวาจาและการกระทำ จะต้องไม่มีการกระทำให้เกิดการเสียหายโดยตั้งใจ แม้แต่อักษรเดียวก็ตาม และผู้ที่ไม่สะอาดต้องไม่แตะต้องอัลกุรอาน ดังมีกล่าวไว้ในอัลกุรอานว่า

﴿لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ﴾

“เขาจะไม่แตะต้องมัน เว้นแต่ผู้ที่สะอาดเท่านั้น” (56:79) เรื่องนี้ยังถูกบังคับใช้ปฏิบัติกับหนังสือศาสนาอิสลามอื่น ๆ ด้วย

การเผาอัลกุรอานหรือการกระทำใด ๆ อันเป็นการไม่เคารพต่อมัน อันเป็นการดูหมิ่น เช่น นำมันมาขว้างปา ทำให้มันสกปรกหรือเหยียบย่ำ มันนับเป็นสิ่งต้องห้าม และการวางอัลกุรอานในสถานที่อันน่ารังเกียจก็เป็นสิ่งต้องห้ามเช่นเดียวกัน ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดตั้งใจกระทำสิ่งดังกล่าวแล้ว ถือว่าเขาเป็นผู้ไม่ศรัทธาในอัลกุรอานและในความศักดิ์สิทธิ์ของมันก็นับได้ว่าเขาเป็นกาфир (ผู้นอกศาสนา) เท่ากับเขาได้ปฏิเสธผู้อภิบาลแห่งสากลโลกนั่นเอง.

22. ข้อพิสูจน์ของศาสนาอิสลามและศาสนาก่อน ๆ

ถ้ามีบางคนที่ไม่ใช่มุสลิมมาเถียงกับเราและขอให้เรายกเหตุผลมาแสดงถึงความจริงของศาสนาอิสลาม เราก็สามารถพิสูจน์ให้เขาเห็นได้ถึง ความมหัศจรรย์อันถาวรของอัลกุรอาน และโดยการอ้างถึงลักษณะอันอัศจรรย์ของมันดังที่เราได้อธิบายมาแล้ว

อย่างไรก็ดี ณ ที่นี้เป็นความตั้งใจของเราที่จะทำความพอใจให้แก่ตัวเราเอง ในกรณีที่ว่าเราควรปรารถนาที่จะได้รับความมั่นใจเกี่ยวกับ

ความจริงของอิสลาม เพราะบางครั้งบางคราวอาจบังเกิดขึ้นได้ว่า คำถาม เช่นนี้จะเกิดขึ้นในหัวใจของคนที่มีความคิดเป็นอิสระก็ได้ ในเมื่อเขาต้องการที่จะให้ความศรัทธาของเขามั่นคงยิ่งขึ้น

สำหรับศาสนา ก่อน ๆ เช่น ศาสนายิวและศาสนาคริสต์นั้น ไม่มีทางที่เราจะพิสูจน์ความจริงเพื่อสร้างความพอใจให้แก่เราเองและให้แก่ผู้อื่นที่สงสัยได้ ถ้าไม่มีความศรัทธาในศาสนาอิสลามมาก่อน เพราะในศาสนาทั้งสองนั้นไม่มีสิ่งมหัศจรรย์อันนิรันดร์อย่างอัลกุรอาน และสิ่งมหัศจรรย์ของศาสดาก่อน ๆ ซึ่งสาวกของเขานำมาอ้างเป็นหลักฐานก็ไม่อาจยอมรับได้ เพราะการรายงานนั้นยังเป็นที่ยสงสัยอยู่ว่าเท็จหรือจริง คัมภีร์ของศาสดาก่อน ๆ ซึ่งส่งต่อมาถึงเรา เช่น เตารอด และอินญิลก็ไม่มีทางที่จะเป็นสิ่งมหัศจรรย์อันนิรันดร์ที่จะนำมาเป็นเหตุผลที่เชื่อถือได้ว่าเป็นความจริง แม้ว่าจะถูกยืนยันโดยศาสนาอิสลามก็ตาม

เป็นที่กระจ่างแจ้งว่าเมื่อเรายอมรับและศรัทธาในศาสนาอิสลามแล้ว เราก็ต้องศรัทธาในสิ่งที่อิสลามได้นำมาและยืนยันไว้ คำสอนอันหนึ่งของอัลกุรอานก็คือการเป็นศาสดาของบรรดาศาสดาก่อน ๆ ตามที่เราได้กล่าวแล้วข้างต้น เพราะฉะนั้นสิ่งที่ตามมาก็คือ มุสลิมคนหนึ่งคนใดหลังจากที่เขาได้ยอมรับนับถือคำสอนของศาสนาอิสลามแล้ว ไม่จำเป็นที่เขาจะไปประเมินความจริงของศาสนาคริสต์หรือศาสนายิวหรือศาสนาอื่น ๆ อีก เพราะว่าเราศรัทธาในศาสนาอิสลามก็จำเป็นศรัทธาในศาสดาก่อนอิสลามอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น มุสลิมไม่จำเป็นที่จะต้องยืนยันความจริงของสิ่งมหัศจรรย์ของบรรดาศาสดาก่อน ๆ ด้วย เพราะว่า ถ้ามุสลิมคนหนึ่งคนใดศรัทธาในอัลกุรอานแล้วก็เป็นเพียงพอแล้ว (คือในอัลกุรอานมีเรื่องอะไร ก็จำเป็นต้องเชื่อทั้งหมด)

อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดสืบสวนศาสนาอิสลามแล้วแต่ไม่เชื่อว่าเป็นความจริง ก็จำเป็นสำหรับเขาที่จะต้องสืบสวนหาความจริงจากศาสนาคริสต์ดูตามหลักความจำเป็นในการพิจารณาอย่างมีเหตุผล เพราะศาสนาคริสต์เป็นศาสนาสุดท้ายก่อนศาสนาอิสลาม และถ้าหลังจากนั้น

เขาไม่เชื่อในศาสนาคริสต์ เขาก็ต้องสืบสวนในศาสนาอื่นต่อไป เพราะศาสนาอื่นเป็นศาสนาที่ก่อนศาสนาคริสต์และอิสลาม ดังนั้นเขาต้องดำเนินเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งเขาพบศาสนาหนึ่งซึ่งเขาเชื่อในความจริงของมัน

ในทางตรงข้ามเป็นที่ชัดเจนแล้วว่า ผู้ที่เจริญเติบโตมาด้วยความเชื่อมั่นในศาสนาอื่นหรือศาสนาคริสต์จำเป็นต้องสอบสวนพิจารณาศาสนาอื่นด้วย ยกตัวอย่างเช่น ชาวยิวต้องประเมินหาความจริงของศาสนาอิสลามและศาสนาคริสต์ และศาสนาคริสต์ก็ต้องพิจารณาหาความจริงของศาสนาอิสลาม ในกรณีนี้ทั้งชาวคริสต์และชาวยิวจะไม่ถูกกล่าวหาว่าไปศรัทธาต่อศาสนาของตนเองและละเลยต่อศาสนาที่มีมาภายหลังคือศาสนาอิสลาม เพราะในศาสนาอื่นและศาสนาคริสต์ไม่มีอะไรขัดแย้งต่อศาสนาอิสลาม และท่านนบีมุซา (อ.) และนบีอีซา (อ.) ก็ไม่เคยกล่าวหาว่าไม่มีศาสดาหลังท่านทั้งสองอีก แต่เป็นที่น่าประหลาดใจว่า ชาวคริสต์และชาวยิวมั่นใจในการศรัทธาของเขาและศาสนาของเขาได้อย่างไรในเมื่อยังมีได้พิจารณาถึงความจริงของศาสนาที่มาทีหลังและเป็นศาสนาสุดท้ายด้วย

ความฉลาดได้บอกแก่เราว่า พวกเขาต้องพิจารณาความจริงของศาสนาที่มาทีหลัง และถ้าความจริงไม่ปรากฏ พวกเขาก็ต้องดำเนินการต่อไปกับศรัทธาที่มีอยู่เดิม สำหรับมุสลิมนั้นดังได้กล่าวมาแล้ว เพราะเขาศรัทธาในศาสนาอิสลาม จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาถึงความจริงของศาสนามาก่อนหน้านั้นหรือศาสนาที่จะมีมาในอนาคต สำหรับศาสนาที่มีมาก่อนนั้น ศาสนาอิสลามได้ยืนยันรับรองแล้ว อย่างไรก็ตามมุสลิมไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามบัญญัติหรือตามคัมภีร์ของมันเพราะว่าศาสนาอิสลามได้มาแทนที่ศาสนามันแล้ว และสำหรับศาสนาในอนาคตนั้น พระศาสดาของอิสลาม คือ มุฮัมมัด (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า “จะไม่มีศาสดาอีกแล้ว หลังจากฉัน” เพราะตามสายตาของมุสลิมพระศาสดาเป็นผู้ที่ซื่อสัตย์และซื่อตรง องค์อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงกล่าวว่า

وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٤﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ﴿٥﴾

“และเขามีได้พูดตามอารมณ์ มัน (อัลกุรอาน) มิใช่อื่นใดนอกจากเป็น
โองการที่ถูกประทานลงมา” (53:3,4) ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้อง
พิสูจน์หาความเท็จในศาสนาใหม่

จึงเป็นหน้าที่ของมุสลิม หลังจากระยะเวลาอันนานได้ผ่านไปตั้งแต่
สมัยพระศาสดา ซึ่งความเชื่อและนิกายต่าง ๆ ได้เกิดขึ้นมากมาย
ที่จะต้องเลือกทางซึ่งเขาสามารถมั่นใจได้ว่าจะนำเขาสู่บัญญัติขององค์
อัลลอฮ์ (ช.บ.) ที่ถูกส่งมายังพระศาสดามุฮัมมัด (ช.ล.) เพราะว่ามีมุสลิม
จำต้องปฏิบัติตามบัญญัติที่พระองค์เผยโองการสู่พระศาสดา ดังนั้นเขาจะ
แน่ใจได้อย่างไรว่าบัญญัติเหล่านั้นเป็นสิ่งเดียวกับที่ถูกประทานลงมาให้
พระศาสดา เพราะว่ามีมุสลิมถูกแบ่งแยกออกเป็นหลายนิกายตามความคิด
เห็นของพวกเขา ทำให้การละหมาด การสักการะบูชาและการปฏิบัติต่าง ๆ
แตกต่างกันไป แล้วพวกเขาจะทำอย่างไร แนวทางใดเล่าที่พวกเขาจะดำเนินตาม
เกี่ยวกับการสักการะของเขาในเรื่องต่าง ๆ เช่น การแต่งกาย การหย่าร้าง
การรับมรดก การซื้อขาย การลงโทษ การทำขวัญ และอื่น ๆ

ไม่เป็นการถูกต้องที่พวกเขาจะต้องดำเนินตามบรรพบุรุษของเขา
ครอบครัวของเขา หรือเพื่อนของเขา เพราะว่าเขาต้องแน่ใจในสิ่งที่เขา
ศรัทธา ต้องไม่มีความจริงใจ ความลำเอียงหรือความบ้าคลั่งในเรื่องศาสนา
เขาจะต้องเลือกเอาอย่างมีเหตุผลถึงแนวทางที่เขามั่นใจว่าจะเป็นแนว
ทางที่ดีที่สุด เพื่อเป็นการแน่ใจว่า ข้อผูกพันเกี่ยวกับศาสนาของเขาและ
ความรับผิดชอบของเขาต่อองค์อัลลอฮ์ (ช.บ.) นั้นถูกต้องแล้ว และเพื่อว่า
อัลลอฮ์จะได้ไม่ลงโทษเขาหรือตำหนิติเตียนเขาในสิ่งที่กระทำ และก็เช่น
เดียวกัน เขาไม่ควรฟังบุคคลที่ดูถูกเหยียดหยันเขาขณะที่เขาดำเนินตามทาง
ที่เขาคิดว่าถูกต้องแล้ว องค์อัลลอฮ์ (ช.บ.) ทรงกล่าวว่

أَجِبُّبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى

“มนุษย์คิดหรือว่าเขาจะถูกทิ้งไว้อย่างไร้จุดหมาย” (75:36) และอีกตอนหนึ่งพระองค์ทรงกล่าวว่า

﴿بَلِ الْإِنْسَانُ عَلَىٰ نَفْسِهِۦٓ بَصِيرَةٌ﴾ (14)

“แต่ว่ามนุษย์นั้นเป็นพยานต่อตัวของเขาเอง” (75:14) และอีกตอนหนึ่งมีว่า

﴿إِنَّ هٰذِهِ تَذٰكِرَةٌ ۖ فَمِنْ شَآءٍ اٰتٰنٰهُٓ اِلٰى رَبِّهِۦ سَبِيْلًا﴾ (19)

“ความจริง นี่เป็นข้อเตือนสติ ดังนั้นผู้ใดประสงค์ ก็ให้เขายึดหนทางสู่พระผู้อภิบาลของพวกเขา” (76:29)

ปัญหาแรกที่เขาควรจะถามตนเองก็คือว่า เราควรจะดำเนินตามแนวทางของครอบครัวของพระศาสดาหรือแนวทางอื่น และถ้าเราดำเนินตามแนวทางของพระศาสดาแล้ว เราก็ต้องเลือกเอาระหว่างนิกาย อิชนาอะชะรียะฮ์ หรือนิกายอื่น ๆ และถ้าเราเลือกเอาตามแนวทางของซุนนี เราก็ต้องเลือกเอาว่าจะดำเนินตามมัซฮับไหนใน 4 มัซฮับนั้น ปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นแก่บุคคลที่มีจิตใจอิสระเสรี ดังนั้น เราจึงต้องระวังรักษาจิตใจของเราให้แจ่มใส ไม่ปล่อยให้จิตใจเราสับสนเพื่อเราจะได้เข้าสู่แนวทางที่ถูกต้องที่สุด

เพราะฉะนั้น จำเป็นต้องพิจารณาถึงความเป็นมาและหลักการศรัทธาของนิกายอิมามียะฮ์ อิชนา อะชะรียะฮ์ยึดถืออย่างละเอียด